

Praha-Žižkov, 20. 9. 2020
P. Jareš

Zápas o souznění s Bohem Mt 26,36-46

Když je před námi nový krok víry, můžeme prožívat velkou tíseň. Oswald Chambers napsal: „K největší duchovní krizi dochází tehdy, když má člověk ve své víře pokročit o kousek dál.“¹ Pán Bůh nás třeba inspiroval k něčemu novému, co bychom mohli dělat. Možná i k novému přístupu k lidem v naší blízkosti. Boží oslovení nás potěšilo, nadchlo, dodalo nám novou chuť do života, do práce, do služby, do našich vztahů. Máme vizi, kterou jsme si nevymysleli sami, ale byla nám dána shůry. Ale když jsme začali s uskutečňováním těch Božích myšlenek, přišla na nás tíseň. Možná velká tíseň. Všelijaké negativní myšlenky. Obavy z reakcí lidí. Pán Ježíš se chystal odejít zpět ke svému nebeskému Otci. Měl dokončit své poslání, kvůli němuž přišel na svět a které mělo přinést požehnání mnohým. Když se však přiblížila chvíle jeho odchodu z našeho světa, prožíval zármutek a úzkost. Slyšíme ho, jak svým nejbližším učedníkům říká: „*Má duše je smutná až k smrti.*“ (Mt 26,38b ČEP) Svým vtělením se Pán Ježíš stal skutečným člověkem, nehrál si na něj. I jeho psychika tedy pracovala tak, jak je to u zdravého člověka běžné. Pocity úzkosti nemusejí znamenat, že je s námi něco v nepořádku, nebo že jsme někde udělali chybu. Mohou znamenat pouze to, že jsme duševně zdraví a že jsme na správné cestě. Na Pánu Ježíši tu můžeme názorně vidět, že člověk může být plný Ducha svatého a přece přitom pociťovat velkou tíseň. Když sami prožíváme chvíle a období (vzdáleně) podobné temnoty, snadno si začneme klást otázku, jestli jsme se nespletli. Pochopili jsme tu Boží inspiraci opravdu správně? Nešlo snad pouze o náš vlastní nápad? Kdybychom se cítili skvěle, pravděpodobně bychom se tak neptali. Možná ale prožíváme jen něco, co přirozeně patří k naší cestě. Jsme na křižovatce, která se podobá té, na níž byl dávno před námi Pán Ježíš. Nenechme se tedy odradit od další cesty svou vnitřní tísní, ale raději s ní bojujme.

Na příkladu samotného Pána Ježíše tu můžeme vidět, jak takový boj vypadá. Obrací se v modlitbě k nebeskému Otci. Ve své modlitbě zápasí o souznění s Bohem v jeho záměrech. Dotýkáme se zde jednoho z podstatných účelů modlitby, kterým je vybojování našeho souladu s Bohem, s jeho vůlí. Pán Ježíš ve své modlitbě Boží vůli nezjišťuje. Zřejmě však zápasí o to, aby na ní, navzdory své velké tísní, trval. Vůči nebeskému Otci je naprosto otevřený. Vyjadřuje své osobní přání, aby nemusel podstoupit to, co je před ním. Jeho postojem však je: „... *ne jak já chci, ale jak ty chceš.*“ (Mt 26,39c ČEP) V našich modlitbách to bohužel někdy může být obráceně: „Ne jak ty chceš, ale jak si to představuji já.“ Možná právě v tomto bodě potřebujeme činit pokání a vědomě přijmout postoj Pána Ježíše, kterému v jeho modlitbě především jde o neporušený vztah s Bohem. Jde mu o to, aby mezi ním a Otcem byl soulad. A vidíme, že svůj boj vybojoval úspěšně. Výsledek zápasu shrnují jeho známá slova: „...*, staň se tvá vůle.*“ (Mt 26,42c ČEP) I my možná už v podstatě víme, co máme dělat. Nepotřebujeme to složitě zjišťovat. Také si ale uvědomujeme, že s uposlechnutím Boží vůle je pro nás spojeno i riziko. Na obzoru vidíme nepříjemnosti. Zároveň nám ale záleží na vztahu s Bohem. Prožíváme krizi, vnitřní napětí. Modlitba nám může pomoci rozřešit toto napětí. Modlitba, v níž usilujeme o to, abychom zůstali při Bohu, a to i navzdory úzkostem a hrozbám. Pán Ježíš nám svou modlitbou v Getsemane dává příklad. Avšak celkově nám dává mnohem víc než pouhý příklad. On sám je dnes při takových

¹ Oswald Chambers, *To nejlepší pro jeho slávu*, 15. září; Návrat domů, Praha 2006

modlitbách s námi. Jeho samého při modlitbě v Getsemane posiloval anděl (L 22,43). Nás posiluje On sám, svým Duchem (srov. Ef 3,16; 2Te 2,16n). Prostřednictvím modlitby nás dokáže posilnit k tomu, abychom ze strachu necouvli před kroky, které máme učinit. Jít po cestě Boží vůle obnáší riziko nepřijemností. Větším rizikem však je minout ve svém životě Boží vůli.

Není žádným projevem slabosti, když toužíme po tom, aby u našich zápasů víry bylo i několik přátel. I Pán Ježíš chtěl, aby u jeho zápasu byli jeho tři nejbližší učedníci – Petr, Jakub a Jan. Právě tito tři s ním kdysi byli na hoře, kde byl před jejich zraky slavně proměněn (Mt 17,1-13). Pouze tyto tři učedníky s sebou Ježíš vzal do Jairova domu, kde přivedl zpět k životu bezvládně ležící dcerku (Mk 5,37). Nyní se měli stát svědky jeho zápasu o setrvání na cestě poslušnosti. Nebyli tam od toho, aby s Pánem Ježíšem něco řešili. Nebyli tam od toho, aby mu radili. Měli s ním prostě „jen“ bdít. Máme-li ve svém životě pár takových lidí, kteří mohou být s námi v našich zápasech, je to velké požehnání. Také my sami bychom mohli být těmi, kdo s někým bdí. Naslouchají, nebo se společně s tím, kdo v modlitbě zápasí, v tichosti modlí. Jsou zkrátka u toho. Jsou pro zápasícího posilou.

Ale být přítomen něčímu zápasu o poslušnost Boží vůle může být obtížné, ba skličující. Snazší je u toho vůbec nebýt, nebo začít radit. Možná dokonce dotyčnému vysvětlovat, že podstupovat takové obtíže není nutné (srov. Mt 16,22n). Učedníci tehdy s Pánem Ježíšem bdít nevydrželi. Evangelista Lukáš nám prozrazuje, že usnuli „zármutkem“ (L 22,45). Ježíšovo duševní rozpoložení a jeho zápas na ně asi působily tísnivě. I my máme sklón usínat, když máme být nablízku zápasům, které se podobají tomu Ježíšovu. Sklón od nich utíkat, udržovat si od nich bezpečný odstup. Možná se potřebujeme probudit. Probudit se, abychom si uvědomovali, že k životu pravé víry prostě patří i cesty temnými údolími. Cesty, které nelze obejít žádnou zkratkou. Probudit se k uvědomění, oč jde v životě křesťana především, totiž aby žil v harmonickém vztahu se svým nebeským Otcem. Křesťanský autor Larry Crabb v jedné ze svých knih poznamenal: „Bojuji v bitvě o svůj život, ve které mi většina církví nepomáhá bojovat.“² „...bojujeme ve válce mezi soupeřícími závislostmi, závislostí na Bohu a závislostí na všem ostatním.“³ Možná právě tohle potřebujeme nově pochopit. A snad je dokonce nyní i v naší blízkosti někdo, s kým bychom měli bdít. Být u toho, jak Kristus v jeho životě získává zase o něco větší vliv. „*Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.*“ (Ef 5,14 ČEP)

² Larry Crabb, *Real Church: Does It Exist? Can I Find It?*, str. 78; Thomas Nelson, Nashville 2009

³ Tamtéž, str. 79